

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 159. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592611232/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Vi havde jo imorges mødt X med Børnene, og saa havde Y, siden det var Søndag og der skulde være en privat lille Cirkel, som Y og jeg ikke vare værdige til, opgivet Haabet om at opleve noget Videre paa denne Dag.

Kl. 4 holdt Scirocco'en pludselig op, og vi gik ud for at see Solen skinne, det vil sige: den almindelige Sol, alle Menneskers Sol. Vi gik igjennem Franske Akademi, ind i Egelunden og op paa Høien med den store Udsigt. Da vi kom ud derfra, vilde vi gaae hjem; men saa mødte vi det vandrende Taarn, Professor Krantz, der altid saa omhyggelig udtyder for X Archæologiens Hemmeligheder. Hvis der kom Ild i den Mand, vilde han blive en Baun, der lyste over Landene. Han vilde, besynderlig nok, hen paa Promenaden og høre Musikken, og det er dette, paastaar Y, som kun Skjæbnen, vor Skjæbne, kan have sat i ham. Han fik os med; men ligesom vi kom hen til Pladsen, foer Y afsted og rev mig med. Det er Hendes Børn, eller det er Carl og Henriette! raabte han og havde strax efter begge Børnene ved Haanden, og det var virkelig, som om alle Omstaaende mærkede, at her var et Møde og en Glæde, der ikke hver Dag spadserer paa *Monte Pincio*. Børnene sluttede sig til ham, Bonnen skilte sig fra en Bonne med andre Børn, og vi gik ind i Skyggen nærmere til Musikken, der i dette Øieblik begyndte paany, som om Y havde betalt den for at feire hans »Skjæbne«. Forresten er Y ganske et Barn, og havde ikke Carl været den Alvorligere og Forstandigere, havde de begyndt at lege. Y foreslog Carl at ride paa min Stok; men Carl foretrak at tale om Stokkens Hoved, der er et Hestehoved af Elfenben. De kom saa vidt i Hippologi, at Y sagde, at der er en Hest, der kan flyve, og tilføiede han, Din Moder veed dens Navn. Carl spurgte Y om hans Navn, og Y sagde det og fik det indprentet fast baade hos Carl og Henriette. Jeg fylder Luften om Hende med mit Navn – sagde han listig – og hvilken Forpligtelse der tillige er ved at lade disse Barnestemmer overbringe Navnet!

Saa gik vi ned paa Spanske Plads og hentede Noget til Børnene, hvori en Tredie maaskee vilde mærke en Tanke om sig, og da vi gik derfra var det mærkeligt at see den lille Mand, hvor han var taknemlig i Sind og Villie og gav sine Følelser Luft, medens den lille Pige kun forraadte sin Stemning ved noget Magnetisk i Blikket. Ligesom vi satte Foden paa Spanske Trappe, fik Carl den forunderlige Idee at sige: »Jeg troede, Du var min Fader.« Ved dette Ord fik Y Taarer i

Øinene, troer jeg, han knugede Carl til sig, trak Henriette nærmere og ønskede, at Trappen maatte stige helt op i Himlen, for at vi med Et kunde gaae hen, hvor vi Alle skulle mødes i Uforkrænkelighed.»

Comtesse Felicias Bebudelse om, at Grevens vilde komme, gik i Opfyldelse. De havde gjort en lang Reise. Grev Fritz's Sind og Nerver havde ikke kunnet komme sig efter Stedet, de fik ved de Potters Selvmord, og da han virkelig havde opgivet Spillet og derved mistet et Incitament, havde han været nedsunken i en Sløvhed og Ligeegyldighed, som Intet kunde overvinde. En berømt Læge, der konsuleredes, og som i Sygdommen fandt en uovervindelig Modstand, havde nok besluttet, idetmindste at skaffe sig selv af med den, eller han havde ærlig troet at opdage en legemlig Sygelighed som Grundlag, og havde tilraadet et Vinterophold i et sydligt Land. Saa havde baade Greven og Grevinden med et tilstrækkeligt Tjenerskab ledsaget Sønnen til Ægypten og tilbragt et Par Maaneder ombord i en Dahabieh, en af de store Baade, lette, svømmende Huse, hvori Familier gjorde Nilreisen fra Alexandria eller Cairo til Katarakterne. De havde overværet Ramadanfesten i Cairo, havde seet Gizeh og Pyramiderne, Philæ og Klippetemplerne, Thebas Ruiner, Sphinxerne og Katarakterne, og Intet havde gjort Reisen saalelig for dem undtagen Jagten, som undertiden rigelig frembød sig, naar man lagde til Land. De ægyptiske Romers gigantiske, triste, hoitidsfulde Alvor havde ligesaa lidt som Landets og Flodens idylliske Ynde kunnet behage Mennesker, der i saa høj Grad vare vant til social Virksomhed og Omgang og saa lidt bekymrede sig om anden Historie end Nutidens. Det havde været en skrækkelig kjedelig Tid – en stor Medicinflaske, som vi Alle maatte drikke af for min Søns Skyld,« sagde Greven. Grevinden havde naturligvis ikke kunnet gaae paa Jagt, men havde fristet Livet ved at see paa de mange engelske Dahabiehs med deres excentriske Navne og Flag og Damernes ligesaa excentriske Dragt. Men da hun var en dannet Dame, havde hun dog ogsaa faaet en del Tid tilbragt ved Læsning, hvorhos Nilen fremkaldte mange religiøse Betragtninger, saa at hun i Øieblikke, hvis de ikke netop havde haft et Grevskab i Holsten, som det var deres Pligt at passe, kunde have ønsket at efterligne de antike christne Encboersker i Ørkenen om The-